

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 457/2010-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. decembra 2011 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudcov Milana Ľalíka a Marianny Mochnáčovej prerokoval sťažnosť spoločnosti I., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. S., LL.M., Advokátska kancelária S., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV/80/2008 z 24. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti I., s. r. o., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV/80/2008 z 24. júna 2010 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV/80/2008 z 24. júna 2010 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je p o v i n n ý uhradiť spoločnosti I., s. r. o., trovy konania v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. F. S., LL.M., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. I. ÚS 457/2010-14 z 24. novembra 2010 prijal na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti I., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 ObdoV/80/2008 z 24. júna 2010 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti, z pripojených príloh a z vyžiadaného spisu vyplýva, že sťažovateľka sa v konaní pred všeobecnými súdmi proti svojim bývalým konateľom domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, ku ktorému podľa nej došlo tým, že si títo ako konatelia spoločnosti navzájom svojvoľne vyplatili odstupné bez existujúceho právneho titulu, spolu v sume 796 928,10 € (24 008 256,- Sk).

3. Sťažovateľka žalobný návrh o vydanie bezdôvodného obohatenia odôvodňovala tromi nosnými skutočnosťami, ktoré v sťažnosti zhrnula takto: *«a) odmeňovanie konateľov sťažovateľa patrilo do výlučnej pôsobnosti valného zhromaždenia v zmysle § 125 ods. 1 písm. f) O., ktorého pôsobnosť podľa § 132 ods. 1 ObZ vykonával jediný spoločník pán G. V. (štátny občan T.), ktorý so spornými manažérskymi zmluvami nikdy nevyslovil súhlas,*

b) zrušenie zmluvy zaplatením odstupného po tom, ako sa zo zmluvy začalo plniť (t.j. dva roky od ich uzatvorenia), normatívne vylučuje § 355 ods. 2 ObZ („oprávnenie zrušiť

zmluvu zaplatením odstupného nemá strana, ktorá už prijala plnenie záväzku druhej strany alebo jeho častí, alebo ktorá splnila svoj záväzok alebo jeho časť“). Hoci ide o dispozitívne ustanovenie, manažérske zmluvy jeho použitie nevyklúčili, a ani nijakým spôsobom nemodifikovali jeho účinky,

c) dohoda o odstupnom vo výške 12.000.000,- Sk ako aj konanie J. L. a K. L., ako konateľov sťažovateľa, boli v zjavnom rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 v nadv. na § 39 OZ) a so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 ObZ). Pri zmluvne dohodnutej mesačnej odmene manažéra vo výške 50.000,- Sk (čl. III manažérskej zmluvy) predstavovalo odstupné vo výške 12.000.000,- Sk až 240-násobok (!) mesačnej odmeny konateľa, t.j. jeho odmenu za nepretržité vykonávanie funkcie po dobu 20 rokov.»

4. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) ako súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 3 Cbs/8/2004-213 z 30. júna 2005 žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 30 bo/279/2005 zo 7. decembra 2006 zrušil prvostupňový rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd po opätovnom prerokovaní veci rozsudkom č. k. 3 Cbs/8/2004-295 z 28. mája 2007 žalobu rovnako v celom rozsahu zamietol. Po ďalšom odvolaní sťažovateľky najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Obo 103/2008 z 24. júla 2008 zmenil napadnuté prvostupňové rozhodnutie krajského súdu tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel. Proti tomuto pozmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalovaní dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd sťažnosťou napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a potvrdil v poradí druhý rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba zamietnutá.

5. Najvyšší súd sťažnosťou napadnutý dovolací rozsudok zdôvodnil v podstatnom takto: „Podľa článku VI. bod 1.3 manažérskych zmlúv zo dňa 28. 06. 2001, zmluvu možno zrušiť zaplatením odstupného. V prípade zrušenia zmluvy zaplatením odstupného je spoločnosť povinná zaplatiť manažérovi odstupné vo výške 12 000 000 Sk.

Podľa § 355 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak strany zahrnú do zmluvy dojednanie, že jedna zo strán alebo ktorákoľvek zo strán je oprávnená zmluvu zrušiť zaplatením určitej sumy ako odstupného, zrušuje sa zmluva od doby svojho uzavretia, keď oprávnená osoba

oznámi druhej strane, že svoje právo využíva a určené odstupné zaplatí. Ustanovenie § 351 ods. 1 platí primerane pre účinky zrušenia zmluvy.

Podľa § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka, oprávnenie podľa odseku 1 nemá strana, ktorá už prijala plnenie záväzku druhej strany alebo jeho časti, alebo ktorá splnila svoj záväzok alebo jeho časť.

V danom prípade spočíva nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom na jeho omyle pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, konkrétne v nesprávnej aplikácii citovaných ustanovení § 355 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka v nadväznosti na citovaný článok VI. bodu 1.3 oboch manažérskych zmlúv zo dňa 28. 6. 2001 uzatvorených medzi účastníkmi konania.

Z obsahu spisu je evidentné, a oboma súdmi nižších stupňov nespochybnené, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu manažérskych zmlúv zo dňa 28. 06. 2001 podľa § 269 Obchodného zákonníka. Súčasťou zmluvných dojednaní bol aj článok VI. bod 1., v ktorom si účastníci dohodli spôsoby zrušenia zmluvy tak, že ju možno zrušiť: 1.1 dohodou ku konkrétnemu dňu, 1.2 výpoveďou podľa článku V. a 1.3 zrušením zmluvy zaplatením odstupného. Zo znenia článku VI. bodu 2 manažérskych zmlúv vyplýva, že v prípade zrušenia zmluvy zaplatením odstupného (ods. 1 bod 1.3) je spoločnosť povinná zaplatiť manažérovi odstupné vo výške 12 000 000 Sk. Listom zo dňa 22. 09. 2003 žalobca prostredníctvom konateľa oznámil žalovanej v I. rade, že v zmysle článku VI. bodu 1.3 manažérskej zmluvy, zrušuje túto zmluvu zaplatením odstupného, čím sa táto zmluva zrušuje od doby jej uzavretia v zmysle § 355 ods. 1 Obchodného zákonníka. ...

Dovolací súd konštatuje nesprávnosť vyloženia si ustanovenia čl. VI. bodu 1.3 oboch manažérskych zmlúv vo vzťahu k § 355 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka odvolacím súdom. Z mylného vyloženia si uvedených ustanovení odvolací súd chybne vyhodnotil, že účastníci sa nedohodli na právach a povinnostiach pre stav, že dôjde k plneniu záväzku vyplývajúceho z manažérskych zmlúv, a keďže v týchto zmluvách nedohodli pre tento stav inak, vylúčili aplikáciu § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Pochybenie odvolacieho súdu je evidentné v jeho nesprávnom závere o tom, že na základe skutočnosti, že manažérske zmluvy boli oboma stranami plnené, došlo k ich zrušeniu zaplatením odstupného v rozpore s § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka a žalovaní v I. a II. rade sa prijatím odstupného bezdôvodne obohatili. Uvedeného pochybenia sa odvolací súd dopustil nesprávnym

výkladom § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka v relácii k nerozlišovaniu zmlúv s jednorazovým plnením a opakujúcim sa plnením. Konštrukcia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka je pri zmluvách s jednorazovým plnením založená na logickom základe. Avšak pri zmluvách s opakujúcim sa plnením, pod ktoré subsumujeme aj manažérske zmluvy uzavreté na dobu neurčitú medzi žalobcom a žalovanými v I. a II. rade, je potrebné veľmi dôsledne rozlišovať rozdiel medzi právnymi pojmami "plnenie časti záväzku" a "plnenie opakujúceho sa záväzku". Práve v prípade manažérskych zmlúv, na základe ktorých mali žalovaní v I. a II. rade ako konatelia poskytnúť nové plnenie žalobcovi, a ten mal poskytnúť protiplnenie, ide o plnenie opakujúceho sa záväzku, nie plnenie časti záväzku. Odvolací súd nerozlišovaním medzi týmito dvoma pojmami docielil ich stotožnenie, keď mylne vyslovil, že ak boli manažérske zmluvy realizované dva roky, došlo k plneniu časti záväzku. Nebral však zreteľ na to, že takto konštruované manažérske zmluvy s akcentom na ich uzatvorenie na dobu neurčitú, zahŕňajú povinnosť plniť opakovane neurčité množstvo opakujúcich sa záväzkov. V tejto súvislosti treba dať za pravdu tvrdeniu dovolateľov, že aj v prípade, ak realizácie manažérskych zmlúv prebiehajú, zostáva pre účastníkov zachované právo - právo "rozmyslieť si obchod" a zvoliť si "alternativum facultatem" či budú plniť ďalšie opakujúce sa záväzky, alebo sa zbavia týchto záväzkov zaplatením odstupného. Tým nemôže vzniknúť situácia, že dochádza k zániku povinností, ktoré už zanikli plnením, ale len k zániku povinností, ktoré sa mali v budúcnosti plniť opakovane počas neurčitej doby. Odstupné potom logicky slúži ako kompenzácia patriaca druhej strane za to, že sa nebudú realizovať ďalšie opakujúce sa záväzky, a že jej nebudú poskytnuté plnenia, ktoré by pri ďalšom trvaní zmluvy dostala. Vytknutá dezinterpretácia ustanovenia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorou odvolací súd chybné stotožnil pojem "plnenie časti záväzku" s pojmom "plnenie opakujúceho sa záväzku" postráda jeho logický výklad a je v plnej miere opodstatnená. Dovolací sú len podotýka, že podstata logického výkladu tkvie v tom, že jej snahou je určenie zmyslu zákona iným spôsobom, berúc na zreteľ: a) *occasin legis* - čo dalo zákonu darcovi podnet k vydaniu zákona, b) *ratio legis* - čo chcel zákon dosiahnuť, c) *prostredie* - za akých pomerov bol predmetný zákon vydaný. Zmyslom inštitútu odstupného a *ratio legis* ustanovenia § 355 Obchodného zákonníka je umožniť strane obchodnej zmluvy zbaviť sa povinnosti plniť záväzok zo zmluvy tým, že zaplatí druhej zmluvnej strane odstupné. Identicky to vyplýva z vyjadrení žalobcu i z rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto

možno konštatovať zachovanie zmyslu zákona v danom prípade. Žalobca sa zaplatením odstupného žalovaným v I. a II. rade zbavil povinnosti plniť ďalšie záväzky voči nim, ktoré by musel podľa manažérskych zmlúv plniť opakovane, t. j. periodicky, po dobu neurčitú.

Ďalším pochybením odvolacieho súdu bolo, že neinterpretoval ustanovenie manažérskych zmlúv z prejavenej vôle zmluvných strán berúc do úvahy dispozitívnosť § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Tu je nutné poznamenať, že určujúci význam je obsiahnutý v § 263 Obchodného zákonníka, ktorý vymedzuje rozsah zmluvnej voľnosti tým, že určuje, ktoré ustanovenia Obchodného zákonníka sú kogentného charakteru a ktoré dispozitívneho charakteru. So zreteľom na toto ustanovenie Obchodného zákonníka je zjavné, že v manažérskych zmluvách prejavili účastníci svoju autonómnu vôľu a vykonali náležité dispozície ohľadne spôsobov ukončenia zmluvného vzťahu vrátane možnosti zrušiť zmluvu zaplatením odstupného. Otázkou odstupného si upravili sami zmluvne a úplne, keďže si dohodli možnosť zrušiť zmluvu zaplatením odstupného, konkretizovali výšku odstupného i spôsob zrušenia zmluvy zaplatením odstupného. Dovolací súd považuje úpravu možnosti zrušiť zmluvu zaplatením odstupného za komplexne a v súlade so zákonom upravenú účastníkmi, a preto konštatuje, že nebolo možné v danom prípade na právny vzťah aplikovať dispozitívnu normu Obchodného zákonníka. Súhlasne s dovolateľmi dodáva, že bolo na rozhodnutí žalobcu vybrať si, či bude plniť svoje záväzky zo zmluvy, alebo záväzky plniť nebude a bude žalovaným kompenzovať ujmu, ktorá im vznikne v dôsledku zrušenia zmluvy bez ďalšieho plnenia záväzkov žalobcu. Vo vzťahu k § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka, preto možno ustanovenie čl. VI. bodu 1.3 oboch manažérskych zmlúv vykladať len tak, že oprávnenie zrušiť zmluvu zaplatením odstupného bolo možné využiť kedykoľvek počas trvania platnosti zmluvy. Komentár odvolacieho súdu k tomuto článku manažérskej zmluvy spočívajúci v tom, že odstupné bolo dohodnuté len pre prípad zrušenia zmluvy zaplatením odstupného ešte pred samotným plnením zmluvy, postráda logický základ. Súčasťou obsahu oboch manažérskych zmlúv predsa nie je ustanovenie pojednávajúce o tom, odkedy žalobca a žalovaní v I. a II. rade majú zmluvy plniť. Dovolatelia správne vychádzali z toho, že obe strany začali z manažérskych zmlúv plniť okamihom jej podpísania, ktorým sa zároveň zbavili možnosti zrušenia zmluvy zaplatením odstupného, pretože podpísaním manažérskych zmlúv sa začalo s ich plnením, keďže manažérska zmluva nerozlišovala moment podpísania zmluvy a moment začiatku jej plnenia. Z toho logicky vyplýva, že vôľou zmluvných strán

nebolo zrušiť manažérske zmluvy zaplatením odstupného pred plnením alebo prijatím plnenia, ale len počas plnenia. Na racionálnom uvažovaní je v tejto súvislosti založené i konštatovanie dovolateľov, že ak by sme prijali argument žalobcu, s ktorým sa stotožnil i odvolací súd, že zmluvy bolo možné zrušiť zaplatením odstupného len pred začatím plnenia zmlúv, potom by sme prišli k záveru, že ešte pred samotným podpisom týchto zmlúv malo zaniknúť oprávnenie zmluvných strán zrušiť zmluvy zaplatením odstupného. Ako nelogické by potom vyznievali i odpovede na dovolateľmi nastolené otázky, aká by bola teda vôľa zmluvných strán, a prečo by zahŕňali do manažérskych zmlúv inštitút odstupného, ak by už podpisom týchto zmlúv mal stratiť svoje opodstatnenie. Treba prisvedčiť tvrdeniu dovolateľov, že odvolací súd sa vôľou žalobcu a vôľou žalovaných pri úprave ich zmluvného vzťahu nezaoberal, pritom vôľa žalobcu mať možnosť kedykoľvek zrušiť manažérske zmluvy zaplatením odstupného, vyplýva aj z toho, že žalobca reálne toto svoje oprávnenie aj využil tým, že v septembri 2003 zrušil manažérske zmluvy zaplatením odstupného. Tento prejav vôle žalobcu nie je možné vykladať inak, ako len v súlade s jeho prejavom vôle vyjadreným v manažérskych zmluvách, ktorý ním nebol nikdy dopĺňaný, menený alebo nahradzovaný.

Dovolací súd nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu o neurčitosti prehlásenia jediného spoločníka žalobcu z mája 2001 odkazujúc na správnosť vyhodnotenia tejto otázky súdom prvého stupňa.

Konštruktívne vyznieva i kritika dovolateľov týkajúca sa nesúhlasu s názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého prvostupňový súd vychádzal pri posudzovaní súladu manažérskych zmlúv s dobrými mravmi iba zo zásady zmluvnej voľnosti neaplikujúc zásadu rovnosti. Použitím zásady rovnosti účastníkov občianskoprávnych vzťahov upravenej v § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa súd prvého stupňa zaoberal. Jej použitie je zrejmé z vychádzania prvostupňového súdu zo skutočnosti, že zmluvy uzavreli účastníci ako rovnocenné zmluvné strany bez podozrenia, že by mal medzi nimi vzniknúť vzťah podriadenosti alebo závislosti, ktorý by niektorý z účastníkov zneužil na dojednanie podmienok nevýhodných pre druhého účastníka zmluvného vzťahu.

So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, vyhodnotil dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za nesprávny z dôvodov uvedených v dovolaní, čím sa stotožnil s názorom dovolateľov, že odvolací súd vydal rozhodnutie spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci, keď zmenil odvolaním napadnutý

rozsudok prvostupňového súdu, tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel. Nestotožnil sa ale s dovolacím petitom, ktorým dovolatelia žiadali zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie. Účelnejším sa v danom prípade dovolaciemu súdu javila zmena rozsudku odvolacieho súdu z zmysle § 243b ods. 2 veta druhá OSP.»

6. Sťažovateľka v sťažnosti vyjadrila presvedčenie, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom porušil jej označené práva tým, že k vydaniu rozhodnutia viedla inter alia extrémne nesprávna interpretácia relevantných právnych noriem, predovšetkým ustanovenia § 265 a § 355 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) a ustanovenia § 3 ods. 1 a § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Sťažovateľka namietala aj postup dovolacieho súdu, ktorým jej bola podľa jej názoru odňatá možnosť konať pred súdom.

7. Sťažovateľka ďalej argumentovala, že ustanovenie § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka sa uplatní pri zmluvách s jednorazovým aj opakujúcim sa plnením. Zo znenia označeného ustanovenia zákona jednoznačne vyplýva, že k zrušeniu zmluvy zaplatením odstupného môže dôjsť vo všeobecnosti iba pred začatím plnenia, a to z akejkoľvek zmluvy. Účelová argumentácia, ktorú podľa sťažovateľky zvolil dovolací súd, nemá oporu v pozitívnom práve. Zo žiadneho ustanovenia právneho poriadku Slovenskej republiky nie je možné žiadnou z doktrínálne rešpektovaných a uplatňovaných právnych výkladových metód a postupov dospieť k interpretačnému záveru, že § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka neplatí pre zmluvy s opakujúcim sa plnením. Sťažovateľka ďalej uviedla, že hoci dovolací súd k tejto otázke prezentoval rozsiahlu argumentáciu, pri svojich teoreticko-právnych úvahách sa dopustil logickej chyby *non sequitur*. Predovšetkým pri zmluvách s opakujúcim sa plnením nerozlíšil zmluvy, ktoré sa začínajú plniť okamžite po ich uzatvorení, a zmluvy, ktoré sa začínajú plniť neskôr. Zmluvu uzatvorenú medzi zmluvnými stranami je nutné posudzovať jednotne, aj keď jej predmet tvoria opakujúce sa plnenia.

8. Podľa sťažovateľky zjavným účelom inštitútu zrušenia zmluvy zaplatením odstupného je „rozmyslenie si obchodu“ jednou zo zmluvných strán ešte pred (prvou)

realizáciou plnenia z už uzavretej zmluvy. Pri zmluvách, ktoré sa okamžite po ich uzatvorení začínajú plniť (takýmito zmluvami sú aj sporné manažérske zmluvy), nie je možné využiť možnosť zrušenia zmluvy zaplatením odstupného, pokiaľ zmluvné strany nevyhlásili aplikovateľnosť § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka na ich záväzkovoprávny vzťah alebo aspoň nemodifikovali normatívne účinky tohto ustanovenia. Sťažovateľka zdôraznila, že napadnuté manažérske zmluvy v žiadnom ustanovení neobsahujú úpravu odchyľujúcu sa alebo vylučujúcu použitie § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka, v dôsledku čoho je nevyhnutné túto právnu normu na daný záväzkový vzťah v celom rozsahu aplikovať.

9. Poukazujúc na skutkový stav predmetnej veci sťažovateľka taktiež namietala nesprávny výklad a aplikáciu ustanovení § 265 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka, keď dovolací najvyšší súd ústavne nekonformným spôsobom a v rozpore s účelom právnych noriem vyhodnotil námietky sťažovateľky k existencii rozporu dohody o odstupnom s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka) a zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 Obchodného zákonníka).

10. Porušenie základného práva na spravodlivý súdny proces a odňatie možnosti konať pred súdom sťažovateľka videla v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku. V sťažnosti uviedla, že v prípade, keď počas konania pred všeobecnými súdmi dôjde opakovane k zmenám meritórneho rozhodnutia, a to aj mimoriadnym opravným prostriedkom, je nedostatočné, ak dovolací súd len poukáže na prijaté závery rozsudku súdu prvého stupňa bez toho, aby sa bližšie zaoberal argumentáciou sťažovateľky a osobitne sa vysporiadal s odlišnou argumentáciou odvolacieho súdu, ktorého rozhodnutie zmenil.

11. Sťažovateľka na podporu svojich tvrdení v ďalšej časti sťažnosti interpretovala čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, rovnako i relevantné právne normy Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka, na základe ktorých rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom, a poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva.

12. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, vec vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

13. Na základe výzvy ústavného súdu sa podaním z 14. januára 2011 vyjadril k veci najvyšší súd, v zastúpení predsedu obchodnoprávneho kolégia, ktorý považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za dostatočne právne vyargumentovaný a náležité odôvodnený, a preto zaujal stanovisko, že k porušeniu označených práv sťažovateľky nedošlo.

14. V súlade so súhlasom účastníkov konania ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

18. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručujú, že každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06).

19. Z pohľadu ústavnoprávneho treba určiť povahu prípadov, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie označených základných práv a slobôd. V konaní o ústavnej sťažnosti možno za také považovať prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou noriem tohto práva, prípadne konkurenciou interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov a naostatok za také možno považovať prípady svojoľnej aplikácie jednoduchého práva.

20. Podstatu predloženej sťažnosti tvoria štyri základné námietky sťažovateľky, ktorými vyslovuje, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku

- a) zaujal ústavne nekonformný výklad k ustanoveniu § 355 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka,
- b) protiústavne a v rozpore s účelom právnej normy posúdil námietky sťažovateľky k existencii rozporu s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), resp. poctivým obchodným stykom (§ 265 Obchodného zákonníka),
- c) nesprávne vyhodnotil v súdnom konaní predloženú listinu, ktorú považoval za rozhodnutie spoločníka v pôsobnosti valného zhromaždenia, a
- d) nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie.

21. Podľa § 355 ods. 1 Obchodného zákonníka ak strany zahrnú do zmluvy dojednanie, že jedna zo strán alebo ktorákoľvek zo strán je oprávnená zmluvu zrušiť

zaplatením určitej sumy ako odstupného, zrušuje sa zmluva od doby svojho uzavretia, keď oprávnená osoba oznámi druhej strane, že svoje právo využíva a určené odstupné zaplatí. Ustanovenie § 351 ods. 1 platí primerane pre účinky zrušenia zmluvy.

22. Podľa § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka oprávnenie podľa odseku 1 nemá strana, ktorá už prijala plnenie záväzku druhej strany alebo jeho časti, alebo ktorá splnila svoj záväzok alebo jeho časť.

23. Zmyslom inštitútu odstupného a ratio legis citovaných ustanovení § 355 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka je umožniť zmluvným stranám dojednanie o možnosti zániku nesplneného záväzku zaplatením odstupného. Dohodou o odstupnom teda zmluvná strana dostáva možnosť „rozmyslieť si obchod“ ešte pred prvou realizáciou plnenia z už uzatvorenej zmluvy. V logickej nadväznosti potom podľa § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka oprávnenie odstúpiť od zmluvy zaniká veriteľovi, ktorý prijal plnenie alebo jeho časť, ale i dlžníkovi, ktorý splnil svoj záväzok alebo jeho časť. Odstúpením od zmluvy sa zmluva zrušuje s účinkami ex tunc. Ide o dispozitívne ustanovenie, ktoré môžu účastníci zmluvného vzťahu modifikovať alebo vylúčiť.

24. Ústavný súd dáva sťažovateľke za pravdu v tom smere, že aplikáciu ustanovenia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka nemožno bez ďalšieho a priori vylúčiť pre zmluvy s opakujúcim sa plnením. Zároveň však ústavný súd k tomu dodáva, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku takýto interpretačný záver ani neprejudikoval, ale v závislosti od skutkových okolností odvodil, že vylúčenie použitia dispozitívneho ustanovenia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka bolo dohodnuté účastníkmi zmluvného vzťahu.

25. Najvyšší súd logickým výkladom, ktorý v napadnutom rozsudku aj vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnil, dospel k záveru, že skutočnou vôľou zmluvných strán bolo zachovanie možnosti ukončenia zmluvy zaplatením odstupného počas celého trvania zmluvného záväzku. Správne podotkol, že v prípade opačného výkladu a prísne formálnej aplikácie § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka by účastníci zmluvy napriek zmluvne dojednanej dohode o odstupnom reálne nikdy nemali možnosť zbaviť sa zmluvného

záväzku zaplatením odstupného a k zániku tohto oprávnenia by došlo už momentom podpísania zmluvy.

26. Ústavný súd dodáva, že pre vylúčenie aplikácie dispozitívneho ustanovenia Obchodného zákonníka nie je nevyhnutné, aby takýto prejav vôle bol priamo a doslovne upravený v tej ktorej zmluve, pokiaľ takýto prejav vôle možno odvodiť logickým výkladom s prihliadnutím na dané skutkové okolnosti, čo bolo možné aj v prerokúvanom prípade.

27. Na základe uvedeného sa ústavný súd nestotožnil s touto námietkou sťažovateľky a najvyšším súdom zvolenú interpretáciu § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka, v korelácii k prejavenej vôli účastníkov zmluvy, považuje za korektnú a ústavne konformnú.

28. Ústavný súd na druhej strane však opätovne zdôrazňuje, že všeobecné súdy môžu zasiahnuť do označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nielen ústavne nekonformnou interpretáciou právnej normy, ale aj nesprávnou aplikáciou jednoduchého práva na skutkové zistenia prípadu. Účastník je pritom povinný návrhom len skutkovo vymedziť uplatnený nárok, právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou konajúcich súdov v zmysle zásady „iura novit curia“.

29. Podľa § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov; konatelia pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy pred záujmami spoločnosti.

30. Podľa § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka konatelia, ktorí porušili svoje povinnosti pri výkone svojej pôsobnosti, sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť škodu, ktorú tým spoločnosti spôsobili.

31. Sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi žiadala priznať vydanie bezdôvodného obohatenia a k tejto právnej argumentácii uviedla aj skutkové okolnosti, ktoré boli v konaní preukázané vykonaným dokazovaním. Konajúce súdy mali za nesporne preukázané, že predmetné manažérske zmluvy bolo možné ukončiť troma spôsobmi, a to dohodou, výpoveďou a zaplatením odstúpného, pričom jednotlivé možnosti ukončenia zmlúv boli spojené s odlišnými finančnými nákladmi pre spoločnosť. Nadväzujúc na ustálený skutkový stav bolo povinnosťou najvyššieho súdu, ak považoval manažérske zmluvy za platne dojednané, zaoberať sa aj otázkou, či konatelia neporušili povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 135a Obchodného zákonníka a svojím konaním nespôsobili spoločnosti škodu, ktorej výška v okolnostiach prípadu by mohla zodpovedať bezdôvodnému obohateniu, ktoré požadovala sťažovateľka v konaní. Ako obiter dictum ústavný súd dodáva, že ak konatelia majú možnosť vybrať si z niekoľkých alternatív ukončenia zmluvného vzťahu, sú pri svojom rozhodovaní povinní zvoliť v intenciách § 135a Obchodného zákonníka taký postup, ktorý by bol pre spoločnosť ekonomicky čo najefektívnejší. Pokiaľ postupom konateľov v rozpore s § 135a Obchodného zákonníka vzniknú pre spoločnosť ďalšie vopred predvídateľné ekonomické náklady, ktoré za žiadnych okolností nemožno považovať za nevyhnutné, spoločnosti tým vzniká škoda.

32. Ústavný súd uvádza, že skutočnosť, že najvyšší súd sa za daných okolností nezaoberal uplatneným nárokom aj z pohľadu eventuálneho nároku na náhradu škody, je sama osebe dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

33. Uvedenú argumentáciu ústavný súd uviedol za predpokladu, že dohodu o odstúpnom možno považovať za platne dojednanú. Keďže aj otázka interpretácie § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka najvyšším súdom bola jednou zo zásadných námietok uplatnených v sťažnosti, ústavný súd následne pristúpil k posúdeniu ústavnej zlučiteľnosti záverov napadnutého rozsudku najvyššieho súdu k sťažovateľkou namietanej existencii rozporu s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), resp. poctivým obchodným stykom (§ 265 Obchodného zákonníka).

34. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

35. Podľa § 265 Obchodného zákonníka výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

36. Ústavný súd považuje za samozrejmé a určujúce pri hľadaní práva, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnúť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť obsah zmluvy aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta. Dobré mravy pôsobia ako korektív najmä v situáciách, keď zmluvu uzatvára jedna osoba „sama so sebou“, a v ktorých sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. Sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa môže uplatniť len za predpokladu „približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy“ a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom „primeraného vyrovnania záujmov“. Preto bude povinnosťou najvyššieho súdu obsahovo opätovne preskúmať predmetné zmluvy, najmä či neodporujú základným právam dotknutých osôb, hlavne či mimoriadne nezaťažujú jednu zmluvnú stranu a nie sú výsledkom nerovnovážneho postavenia účastníkov pri uzatváraní zmluvy, a to aj s prihliadnutím na mimoprávne skutočnosti, ktoré so zmluvou súviseli.

37. Sťažovateľka odôvodnila ústavnú nekonformnosť v otázke aplikácie citovaných ustanovení § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka najvyšším súdom s odkazom na tieto skutkové okolnosti: *„Manažérske zmluvy podpisovali konatelia de facto navzájom a dojednanie o sankcii výlučne pre jednu zmluvnú stranu v prípade zrušenia zmluvy tohto typu a obsahu pred jej reálnym plnením v neakceptovateľnej*

výške 12.000.000,- Sk nemožno objektívne považovať za súladné s dobrými mravmi. V tomto prípade pri zmluvne dohodnutej mesačnej odmene 50.000,- Sk (čl. III zmluvy) predstavovalo odstupné až 240-násobok (!) mesačnej odmeny konateľ'a, čiže jeho odmenu za nepretržité vykonávanie funkcie po dobu 20 rokov. Súčasne podotýkame, že žalovaní sú bývalými manželmi. Ako jediní konatelia, navyše oprávnení konať samostatne, si sporné zmluvy podpísali navzájom svojvoľne, bez vedomia jediného spoločníka sťažovateľa. Totožným spôsobom, t.j. sebe navzájom, uskutočnili aj úkony ktorými malo dôjsť k ich zrušeniu zaplatením odstupného a odstupné si sami aj vyplátili.“

38. K námietkam sťažovateľky zaujal názor v napadnutom rozsudku najvyšší súd, ktorý v konaní bývalých konateľov nenašiel rozpor s dobrými mravmi a zásadami poctivého styku, čo odôvodnil výlučne len zásadou rovnosti strán a k tomu uviedol, že účastníci uzatvárali zmluvu ako rovnocenné zmluvné strany bez podozrenia, že by mal medzi nimi vzniknúť vzťah podriadenosti alebo závislosti, ktorý by niektorý z účastníkov zneužil na dojednanie podmienok nevýhodných pre druhého účastníka zmluvného vzťahu.

39. Ústavný súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní predmetného právneho úkonu (dohody o odstupnom) cez prizmu dobrých mravov (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) je nepostačujúcim ak sa konajúci súd upriami len na všeobecnú zásadu rovnosti, ktorou bez ďalších úvah odôvodní predmetný právny úkon ako zodpovedajúci dobrým mravom. Je nespornou úlohou všeobecného súdu posudzovať súlad s dobrými mravmi z viacerých hľadísk, akcentujúc pritom na otázku vyváženosti vzájomných plnení strán. Obdobne je potrebné pristupovať aj k výkladu § 265 Obchodného zákonníka, ktorý je výrazom určitej flexibility v obchodných vzťahoch, s cieľom pripustiť výnimky z pozitívneho práva v záujme toho, aby nedochádzalo jeho formalistickým uplatňovaním k zjavnej nespravodlivosti. Pozitívne právo nesmie nikdy urážať nepochybný, nepopierateľný a všeobecne uznávaný príkaz praktickej morálky (Eliáš, K.: Základní principy soukromého práva v soudní rozhodovací praxi. In: Soudní rozhledy, 1999, č. 2, s. 41).

40. Nevyváženosť vzájomného plnenia, keď na jednej strane zaniká záväzok vykonávať činnosti spojené s funkciou konateľ'a (navyše k zániku tohto záväzku mohlo

dôjsť preukázateľne aj inak) a na druhej strane vzniká povinnosť zaplatiť odstupné pre dvoch konateľov spolu v sume 796 928,10 €, ktorá zodpovedá 240-násobku ich mesačnej odmeny, je zjavná a nezdôvodniteľná. Zvýrazňuje ju tá skutočnosť, že v danom prípade išlo síce de iure o konanie konateľov v mene spoločnosti, ale de facto voči sebe navzájom a aj na tieto okolnosti mal najvyšší súd prihliadať pri úvahách o súlade právneho úkonu s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd uvádza, že v kontexte naznačených skutkových okolností sa javí, že v predmetnej veci ide o úkon priečiaci sa dobrým mravom (contra bonos mores), a teda neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

41. Ústavný súd po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti konštatuje, že najvyšší súd v otázke výkladu platnosti dohody o odstupnom podľa § 39 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka neprípustne formalizovanou a zužujúcou interpretáciou právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu, dospel k záverom, ktoré sú extrémne nespravodlivé, arbitrárne, vybočujúce z ústavných medzí a opomínajúce skutočný účel právnej normy, a teda napokon aj zasahujúce do práv sťažovateľky garantovaných ústavou a dohovorom (bod 1 výroku nálezu).

42. K námietke sťažovateľky, že dovolací súd nesprávne vyhodnotil vykonaný dôkaz, konkrétne sporné rozhodnutie spoločníka v pôsobnosti valného zhromaždenia (listinu z mája 2001), ústavný súd uvádza, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na jednej strane mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, ale na druhej strane, ak je hodnotenie konkrétneho dôkazu poznamenané prvkom ľubovôle mimo rámca akceptovateľného racionálneho základu, ide o taký prípad nesprávnej realizácie dôkazného konania, ktorý má za následok porušenie základných práv. V danom prípade možno vyvodiť pochybenie v procese dokazovania uvedenej spornej skutočnosti, hlavne nedodržanie pravidiel vyplývajúcich zo záruky voľného hodnotenia dôkazov takým spôsobom, že dosahuje ústavnoprávnej roviny, a preto musel ústavný súd do tohto procesu zasiahnuť.

43. V súvislosti s už uvedeným pochybením v procese dokazovania zo strany dovolacieho súdu ústavný súd pristúpil k preskúmaniu namietaného porušenia garancie procesných záruk sťažovateľky, ktoré malo spočívať v nedostatočnom odôvodnení rozsudku. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vrátane tej, ktorú označila sťažovateľka vo svojej sťažnosti, právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, avšak odôvodnenie rozhodnutia neznamena, že na každý argument sťažovateľky je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd sa však musí vysporiadať s tými námietkami, ktoré majú pre vec podstatný význam. V danom prípade najvyšší súd zvolil takú procesnú ekonómiu, že sčasti odkázal na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia krajského súdu, v ktorom ale uvedená argumentácia bola v rozpore s princípom rovnosti účastníkov, keď tvrdenie jednej strany (žalovaných) bolo jednostranne prevzaté, zatiaľ čo relevantný protiargument k posúdeniu platnosti rozhodnutia spoločníka v pôsobnosti valného zhromaždenia spôsobom podpisovania blanco listov nebol vôbec reflektovaný. Podľa názoru ústavného súdu je takýto postup najvyššieho súdu neprípustný a v dôsledku neho bolo porušené sťažovateľkino právo garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak sa dovolací súd totiž nevysporiadal aj s námietkami sťažovateľky (neurobil tak ani krajský súd) prednesenými na pojednávaní, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a konečnom dôsledku v rozpore s právom na spravodlivý proces.

44. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

45. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

46. Vzhľadom na to, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

47. Subsidiárny charakter poskytovania ochrany ústavným poriadkom viedol ústavný súd iba k derogácii rozsudku najvyššieho súdu, ktorému sa otvára možnosť opätovného meritórneho posúdenia dovolacích námietok sťažovateľky pod aspektom dôvodov tohto nálezu a ochrany jej ústavou zaručených základných práv [§ 56 ods. 2 a 3 písm. b) a ods. 6 zákona o ústavnom súde].

48. Napokon ústavný súd rozhodol o náhrade trov konania úspešnej sťažovateľky (bod 3 výroku nálezu). S poukazom na § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v sume 254,88 € (2 úkony právnej pomoci v roku 2010 po 120,23 €, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie ústavnej sťažnosti a 2 x paušálna náhrada hotových výdavkov po 7,21 €). Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

49. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2011

